

Την 1/10/2014 συλλαμβάνουν το σύντροφο αναρχικό Αντώνη Σταμπούλο. Σύμφωνα πάντα με τα φερέφωνα της «αντι»τρομοκρατικής, τα ΜΜΕ και τους κηλακδόρους των αστικών εφημερίδων, ο σύντροφος, όπως λένε, παρέδιδε κλειδιά ενός γκαράζ, το οποίο ισχυρίζονται πως είχε ταυτοποιηθεί ως ενοικιαστής του ο σύντροφος αναρχικός Νίκος Μαζιώτης, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα. Για την επικρότηση της επιτυχημένης σύλληψης, επί μέρες εξελίσσεται το γνωστό τρομοσόου σεναρίων διαμόρφωσης ψυχολογικού προφίλ, αλλήλα και των «εγκληματικών» προθέσεων του κρατούμενου. Ένα συμπέρασμα μεταξύ άλλων, είναι ότι έπειτα από την προληπτική καταστολή εν μέσω της διεκδικούμενης ποινικοποίησης του φρονήματος με δικονομικά άρθρα, όπως η προτροπή κατάληψης του πολιτεύματος, φιλοδοξούν να επιβάλλουν ως κυρίαρχη την αντιδραστική ηθική. Κρίνουμε σκόπιμο να παραπέμψουμε στο κείμενο του συντρόφου Αντώνη για το περιεχόμενο των κατηγοριών που του ασκήθηκαν τηλεοπτικά «Είναι σαφές ότι με τη σύλληψη μου οι αξιωματικοί της αντιτρομοκρατικής και κυρίως οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι ήλπιζαν να βγάλουν λαβράκι... μέσω της κοπτοραπτικής φτιάχνουν μια ιστορία που να ταιριάζει το σενάριό τους. Σενάριο που στο τέλος πρέπει πάντα να βγάζει αυτούς νικητές».

Στις 6/10/2014 αντί να μεταχθεί από τη ΓΑΔΑ στις φυλακές Κορυδαλλού, σύμφωνα με την εισαγγελική παραγγελία, μεταφέρεται στο Μεταγωγών, με εμφανή εγκάθετη εντολή στη διαδικασία και εν συνεχεία στις φυλακές της Λάρισας. Ο σύντροφος θα ξεκινήσει απεργία πείνας και δίψας απαιτώντας τη μεταγωγή του στον Κορυδαλλό. Το τρομοσόου παράλληλα συνεχίζεται «Θα ήταν αλήθεια φοβερή κωμωδία να μαζέψουμε όλα αυτά που ειπώθηκαν για την υπόθεση μου, ωστόσο το αστείο σταματάει και το πράγμα σοβαρεύει, όταν αναλογιστούμε ότι όλα αυτά αποτελούν μια συντονισμένη στρατηγική του κράτους απέναντι σ' όσους του μπαίνουν στο μάτι».

Παρατηρήσαμε τα ΜΜΕ να βαφτίζουν άδειες κατοικίες «γιάφκες», να κατηγορούν για κατοχή εκρηκτικών και οπλισμού δίχως ευρήματα, να εμφανίζουν ως αυτοπόδεικτο για άλλη μια φορά το καρνέ του τρομονόμου. Η μιντιακή προπαγάνδα κατέχει το θεμελιώδες συστατικό του δημόσιου λόγου, επιδιώκει να καθορίζει την κοινωνική συμπεριφορά, να κατασκευάζει υπηκόους, να ποδηγετεί τις μάζες. Βαφτίζουν το ψέμα τους αλήθεια, κατασκευάζουν την πραγματικότητα στα μέτρα τους. Σε αυτό το σημείο δε μπορούμε να παραβλέψουμε την κοινωνική συνυπευθυνότητα στην αναπαραγωγή της εξουσιαστικής προπαγάνδας και του εκφασισμού μέρους της κοινωνίας που συντάσσεται με την κυριαρχία. Αν όμως θα πρέπει να οργανιστούμε ενώπιον της εγκληματοποίησης της πολιτικής δράσης και της πολιτικής ταυτότητας, τί θα έπρεπε να κάνουμε απέναντι στους καναλήρες - ολιγάρχες, όπως οι Μπόμπολας, Βαρδινογιάννης, Αγγελόπουλος, Λάτσας, Μαρινάκης, Κοντομηνάς, Αθαφούζος, Κυριακού; Απέναντι σε όλους αυτούς που προετοίμασαν τη χώρα για την υπαγωγή της στην Τρόικα, που εφάρμοσαν την πολιτική του σοκ και δέος, που εκβιάζουν με την πρόσδεση στην Ε.Ε. και του ευρώ; Όταν φτάνουν ξένα πρακτορεία ειδήσεων όπως το Al Jazeera, να καταλογίζουν το αυτονόητο της χειραγώγησης και της αποκάλυπτης προπαγάνδας των ελληνικών ΜΜΕ (και ενώ το MEGA του Μπόμπολα έχει λάβει 98 εκ. ευρώ για τη διάσωση

του χρέους του), θα ήταν τουλάχιστον αφελές να προσμένουμε να αυτολογοκριθούν λόγω ευθιγίας και να βάλουν μόνοι τους τη θηλιά στο λαιμό τους.

Για εμάς, η υπόθεση του συντρόφου Αντώνη ανάγεται ως επιστέγασμα στο πλαίσιο της υπεράσπισης της επαναστατικής υπόθεσης. Η στάση του δε, κατά τη διάρκεια της σύλληψης του, είναι υποδειγματική στάση αξιοπρέπειας. Η ταυτότητα και η αξιοπρέπεια δεν είναι προς πώληση. Αθωότητα – ενοχή, έννοιες προσφιλείς στη ζυγαριά της κρατικής δικαιοσύνης, λέξεις κενές που κατάγονται από το λεξιλόγιο της κυρίαρχης αστικής εξουσίας «Η στάση του κράτους προς εμάς, ήπια ή σκληρή – αυτό είναι πάντα σχετικό – δε μπορεί ποτέ να μας κάμψει, όσο έχουμε συνείδηση της υπευθυνότητας που απορρέει από τη θέση μας ως αναρχικοί, στις στιγμές της δοκιμασίας».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΣΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

Ο ανατρεπτικός αγώνας είναι συνοδικός αγώνας. Δεν είναι κρατουμενοκεντρικός ή αντιναζιστικός, δεν εγκλωβίζεται σε μονοθεματική ενασχόληση, εμπεριέχει τη σύνθεση πολιτικών θέσεων και αξιών, έχοντας ως βασικότερη αιχμή την κατάργηση της εξουσίας. Σε κάθε περίπτωση, οφείλουμε να ανιχνεύουμε κάθε χρονική στιγμή και κάθε σημείο ανάπτυξης της αντίστασης, να ιχνηλατούμε την καθολική πραγματικότητα που μας περιβάλλει. Εντός αυτής να τοποθετηθούμε και να ενεργήσουμε δραστικά. Η ανάγνωσή μας οφείλει να κινείται από τη διεθνή και να εστιάζει στην εγχώρια συνθήκη της κυριαρχίας. Στην επιβαλλόμενη έκφραση της φασιστικής κυβέρνησης, στις πολιτικές κατευθύνσεις της, με τα παραγόμενα κοινωνικά και οικονομικά αποτελέσματα της εξουσίας τους. Στον προσδιορισμό της θέσης μάχης και την αντιμετώπιση μας ως εσωτερικό εχθρό, στην αυτογνωσία αδυναμιών και δυνατοτήτων, στην ίδια την πολιτική διεργασία ενδυνάμωσης της συλλογικής υποκειμενικής συνθήκης απέναντι στην ιστορική ευθύνη και τα καθήκοντά της, στη διεργασία για τη συγκρότηση του επαναστατικού κινήματος.

Ευελπιστούμε ότι αποτελεί κοινή παραδοχή πως η συστημική κρίση του καπιταλισμού υπερβαίνει κάθε προηγούμενο σε μέγεθος, έκταση αλλά και στα αποτελέσματά της, καθώς και στα αδιέξοδα της διαχείρισής της. Παρατηρούμε και βιώνουμε τη διεθνή οικονομική κατάσταση του χρηματοπιστωτικού συστήματος να στραγγαλίζει τα ψήγματα της πραγματικής οικονομίας με πηλογό το τραπεζικό σύστημα και τους οίκους αξιολόγησης πιστοληπτικής ικανότητας (Moody's, Fitch, Standard & Poor), το Δ.Ν.Τ., την Ε.Κ.Τ.. Την πρωτοκαθεδρία της δικτατορίας των αγορών να παρατείνει την κρίση, ακόμα και αν τη μεταφέρει σε νέα πεδία απομύζησης. Οι συνταγογραφούμενες πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού, όχι μόνο να θεραπεύουν ή να επουλώνουν πρόσκαιρα την κατάσταση, αλλά να την επιδεινώνουν, να την περιπλέκουν σε ένα σύνθετο τεχνοκρατικό γόρδιο δεσμό, διογκώνοντας τα προβλήματα επιβίωσης των πληθυσμών. Προς συμπύκνωση της ανάλυσής μας παραπέμπουμε στον παγκόσμιο χάρτη των χρεωμένων κρατών που διαθέτει στο διαδίκτυο ο Economist.

Ο χάρτης αυτός είναι ενδεικτικός του ζοφερού τοπίου των πολιτικών λιτότητας και μόνιμης δημοσιονομικής προσαρμογής, που υποχρεούνται να ακολουθήσουν, όχι μόνο οι αποδιοπομπαίοι τράγοι των κατεστραμμένων χωρών του νότου της Ευρώπης, αλλά και πιο ανεπτυγμένα κράτη, όπως η γερμανική ηγεμονία και οι Η.Π.Α.

Η ανάγνωση καταθέτει το θέσφατο ότι η οικονομία, ως συμπυκνωμένη πολιτική, κατέχει την κορυφή της πυραμίδας στην εξουσία που εξαπλώνεται. Η πολιτική κυριαρχία έχει παραχωρηθεί ολοκληρωτικά στους ιδιωτικούς και κεντρικούς τραπεζίτες. Χαρακτηριστική η σχεδιαζόμενη τραπεζική ενοποίηση, όπου έλαβε χώρα και κατά την προεδρία του ελληνικού κράτους στη σύνοδο της Ε.Ε. στο πρώτο εξάμηνο του 2014, με την εκχώρηση περισσότερων εξουσιών στην Ε.Κ.Τ.. Διαμορφώνεται σταδιακά ένα πεδίο, όπου η τραπεζική ενοποίηση αντλώντας την παρακαταθήκη της από τη σαθρότητα του ευρωπαϊκού οικοδομήματος ενώπιον της κρίσης, αποσκοπεί να κλειδώσει τη διάσωση των τραπεζών, την απορρόφηση πολλών τραπεζών από τις μεγαλύτερες στην Ευρώπη και την κεντρική επίβλεψη και χρήση των φορολογικών εσόδων. Κάθε εθνοκεντρική προσέγγιση θεσμικής διεξόδου και διαχείρισης της οικονομίας στα όρια του έθνους – κράτους, πέρα από αναχρονιστική είναι και εχθρική έναντι της εξόφθαλμης πραγματικότητας, ότι ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός σε εθνική βάση είναι αδύνατος. Αρκεί μια ματιά στην υπάρχουσα οργάνωση της πρωτογενούς παραγωγής. Αυτή πραγματοποιείται με καπιταλιστικούς όρους οδηγούμενη στην αποσάθρωση και τη συγχώνευσή της στις επιταγές και τις ταχύτητες των πολυεθνικών τραπεζών, τους εμπορικούς τιμάρθρους πάντα σε συνάρτηση με τα διεθνή χρηματιστήρια.

Προσδιορίζοντας το χώρο και το χρόνο με γενεσιουργό αιτία την παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού που ξεσπά το 2007 – 2008, καταγράφονται ως κύρια επιγραμματικά τα κάτωθι συμβάντα: Έχουμε την οικονομική – κοινωνική καταστροφή των χωρών του νότου της Ευρώπης, τη μετατροπή τους σε προτεκτοράτα της υπερεθνικής ελίτ του κεφαλαίου, σε ειδικές οικονομικές ζώνες. Η νεοφιλελεύθερη ρητορική της «αντικρατικής» προπαγάνδας εφαρμόζεται ήδη με ιδιωτικοποιήσεις, προγράμματα δημοσιονομικής εξυγίανσης, σμίκρυνση του κράτους «πρόνοιας», φτωχοποίησης των πληθυσμών... διασφαλίζοντας τη μείωση του εργατικού κόστους, την οικονομική αφάιμαξη μέσω φόρων, την ανάπτυξη της συσσώρευσης του κεφαλαίου. Υπό αυτό το φάσμα, έχουμε την πανευρωπαϊκή ενίσχυση της ακροδεξιάς με επαναφορά του λόγου περί κρατικού παρεμβατισμού της αυτονομίας του έθνους – κράτους και του αντιμεταναστευτικού μίσους υπό την αιγίδα των ευρωσκεπτικιστικών, μιας ανταγωνιστικής δύναμης που τρέφεται από τις αποτυχημένες πολιτικές της Ε.Ε. και συσπειρώνεται διαρκώς. Το περιβάλλον παραμένει πολιτικά αποσταθεροποιημένο και η οικονομική αβεβαιότητα αποκτάει μόνιμα χαρακτηριστικά. Μονιμότητα διαφαίνεται στο μέλλον για τις πολιτικές λιτότητας, ρητρών δημοσιονομικής πειθαρχίας, ελαστικών σχέσεων εργασίας. Μονιμότητα αποκτάει και ο αυταρχισμός του κράτους έκτακτης ανάγκης.

Τα τελευταία έτη με αλληλένδετη σύνδεση την οικονομική κρίση, έχουμε άνοδο των συγκρούσεων και συρράξεις ανά την υφήλιο, έκρηξη της αραβικής άνοιξης στη βόρεια

Αφρική, μετατροπή από εγκάθετους των λαϊκών εξεγέρσεων σε εμφύλιους πολέμους. Έχουμε πολέμους σε Ουκρανία, Ιράκ, Συρία, Παλαιστίνη, Λιβύη, Πακιστάν, Σομαλία, Αφγανιστάν. Πολεμική ένταση διαφαίνεται, επίσης, στην ανατολική Μεσόγειο για τα διαμερίσματα – φιλέτα της Α.Ο.Ζ.. Συνέχιση και ένταση, λοιπόν, των πολέμων για τα γνωστά γεωπολιτικά συμφέροντα ελέγχου των ενεργειακών πηγών. Ιδιαίτερης παρατήρησης χρήζει ο ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός του πολέμου στην Ουκρανία, με την επίσημη αναβίωση και αναγνώριση των Ναζί στη συγκυβέρνηση του Κιέβου, η στήριξη και αγαστή συνεργασία τους από Ε.Ε. – Η.Π.Α. και Ν.Α.Τ.Ο. για τον ενεργειακό έλεγχο της κεντρικής – ανατολικής Ευρώπης. Τόσο σε αυτή την περίπτωση, όσο και στη θερινή αιματοχυσία που συντελέστηκε κατά του παλαιστινιακού λαού από το κράτος του Ισραήλ, οι πολιτικές αναλύσεις και αναφορές των ίσων αποστάσεων από πολιτικά αλληλοπρόσαλλους, καρπός πολιτικής σύγχυσης και ένδειας των ημερών μας, συνιστούν θέσεις απαξίωσης και εξευτελισμού. Από την αύξηση των πολεμικών συρράξεων, τον οικονομικό στραγγαλισμό και την ανέχεια, τις δολοφονίες στις φαβέλες του Ρίο για το μουντιάλ, έως την αύξηση του μεταναστευτικού ρεύματος, τους πνιγμούς στη Μεσόγειο και τις εκτελέσεις στα σύνορα της θωρακισμένης Ευρώπης φρούριο, ο καπιταλισμός ως ωμή πραγματικότητα, καταρρίπτει τις ευαισθησίες των ρεφορμιστικών και ομορτωριστικών δυνάμεων που αντικρούουν το μονόδρομο των βίαιων λαϊκών επαναστάσεων, προτείνοντας έναν κόσμο εφικτό μέσα από τον εξευγενισμό του καπιταλισμού.

As έρθουμε τώρα λοιπόν στα οικεία, στο εν Ελλιάδι προτεκτοράτο του υπερεθνικού κεφαλαίου, στη συμπεριφορά ενός κράτους υποτελούς και συνένοχου, που έχει εκτραχυνθεί στην ίδια του τη συνταγματική βάση, των τοποτηρητών και του πολιτικού προσωπικού της Τρόικας, που κυβερνάει αυτόν τον τόπο. Ο καπιταλισμός στην Ελλάδα διετέλεσε ένα

παγκόσμιο πείραμα για τα σύγχρονα δεδομένα, εξαπολύοντας επίθεση σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Οι ελληνικές συγκυβερνήσεις της κρίσης, των συνεργατών για τη διάσωση των τραπεζών από το αίμα του λαού, θα μείνουν χαραγμένες στη λαϊκή συνείδηση και την ιστορία για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν και συνεχίζονται εναντίον του εγχώριου πληθυσμού.

Με την άνοδο του Σαμαρά στην εξουσία διατρανώθηκε ο αναβεβλημένος εθνικισμός, η υστεροφημία του θα διαθέτει το θαυσερικό προφίλ με ένα πλούσιο βιογραφικό ξεκινώντας από το παραδειγματικό σπάσιμο της πολύμηνης απεργίας της χαλυβουργίας το καλοκαίρι του 2012, τις επιστρατεύσεις εργαζομένων, τα «απελευθερωμένα» ωράρια, το διαλυμένο αρραβώνα της με τη χρυσή αυγή, τις εισβολές σε κατειλημμένους χώρους, τους βασανισμούς κρατουμένων και διαδηλωτών, τα δικαστικά πραξικοπήματα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, τις φυλακές υψίστης ασφαλείας, τον περιορισμό κοινωνικών δαπανών, τους αυτόχειρες, τα συσσίτια, τις λογιστικές αληθειές για το ματωμένο πλεόνασμα, την εκκαθάριση του πλεονάζοντος πληθυσμού. Η ελληνική κυβέρνηση σε υποτελή στάση πάντα είναι εγκληματικά συνυπεύθυνη των τραπεζιτών και υπόλογη, μεταξύ άλλων, που έσπευσε στην αναγνώριση του φασιστικού καθεστώτος στην Ουκρανία, στην αποδοχή ταφής χημικών δυτικά των Χανίων, στην παροχή εξοπλισμού και τη διάθεση υποδομών στο Ν.Α.Τ.Ο. για τον πόλεμο που διαδραματίζεται στη Συρία.

Βρισκόμαστε σε μια εποχή, όπου η κοινωνική κρεατομηχανή δουλεύει δίχως αναστολές, σε μια περίοδο όπου το δόγμα του σοκ και δέος με την αποκάλυπτη προπαγάνδα των επίπλαστων εκβιαστικών διλημάτων έχει τρόπον τινά παρέλθει και φαντάζει πλέον ως προθέρμανση. Οι εξαγγελίες του πάσχοντος από μεγαλοϊδεατισμούς Σαμαρά για οικονομική «ανάπτυξη» συνώνυμης με την καλύτερευση του βιοτικού επιπέδου, για success story και άλλα κουλά και χάλπινγκ, έρχεται να γκρεμίσει συθέμελα το πρόσφατο μίνι κραχ στο χρηματιστήριο Αθηνών, στα μέσα Οκτωβρίου. Το βίωμα όμως υπερβαίνει κάθε αριθμητικού και θεωρητικού επιχειρήματος. 1,5 εκατομμύριο άνεργοι, εργαζόμενοι απλήρωτοι για μήνες, κατασχέσεις κατοικιών, διάλυση της μικρομεσαίας τάξης και οικονομική αφάιμαξη από φοροληστρικές επιδρομές. Τώρα είναι που απολύουν, τώρα είναι που ξεπουλάνε μέσω ΤΑΙΠΕΔ τη δημόσια περιουσία. Τώρα αποτελεί καθημερινότητα οι σκραπάδες να ψάχνουν στο δρόμο, οι άστεγοι να στοιβάζονται στις πυλωτές, οι συνάνθρωποι να βουτάνε στους κάδους αναζητώντας τροφή, οι άνεργοι στις ουρές του ΟΑΕΔ και στα συσσίτια, το επισφαλές ελαστικό καθεστώς εργασίας και η εργοδοτική τρομοκρατία να αποτελούν δεδομένο.

Όσον αφορά την επερχόμενη, όπως διαφαίνεται, κυβέρνηση του Σύριζα γνωστοί για τις κωλοτούμπες, που προτείνουν κεύσινανιστικές συνταγές και μετοχικές εταιρίες βαφτίζοντάς τις αυτοδιαχειριζόμενες, που στοχοποιούν τον καζινοκαπιταλισμό και εκφάνσεις του νεοφιλελευθερισμού, όχι όμως ποτέ το ίδιο το σύστημα του καπιταλισμού, που κομπορρημονούν ότι θα τιθαεύσουν το χρηματοπιστωτικό σύστημα, μόνο αποπροσανατολιστικές σκοπιμότητες υπηρετούν, μόνο η φαιδρότητα τους χαρακτηρίζει.

ΠΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Με τις συλλήψεις μελών των επαναστατικών οργανώσεων της 17N και Ε.Λ.Α., υπό το πρίσμα της επιβολής της υπερατλαντικής συμμαχίας του αμερικανικού και ευρωενωτικού δόγματος κατά της «τρομοκρατίας», ένας ιστορικός κύκλος αντίστασης υποχωρεί. Τη σκυτάλη και το καθήκον έναντι των εδραιωμένων πλέον μορφών του νεοφιλελευθερισμού, αναλαμβάνει ένας κόσμος αντιστεκόμενων, που παρά τις θεωρητικές διαφοροποιημένες προβολές και τα ιδεολογικά μορφώματά τους, κατάγεται από το αναρχικό κίνημα. Από μια γενιά που εντρύφησε στο μητροπολιτικό αντάρτικο, οξύνοντας τον κοινωνικό ταξικό πόλεμο, όπου η πλειοψηφία της ήταν παρούσα και καρπός της εμπειρίας και των θέσεων της ήταν η πολιτικοποίηση και η διάχυση της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008. Στην ίδια γενιά που από τα εκτονωτικά χαρακτηριστικά της κάθε εξέγερσης έως την παρούσα συνθήκη του ανηλεή πολέμου της οικονομικής κρίσης, οι ίδιοι οι καιροί έθεσαν το ζητούμενο και το ερώτημα για το ένα βήμα παραπάνω προς την προλεταριακή αντεπίθεση, προς την κοινωνική επανάσταση.

Την τελευταία δεκαετία έχουμε γίνει αρκετές φορές μάρτυρες του τηλεοπτικού σόου που είχε εγκαινιαστεί το καλοκαίρι του 2002. Η ύπαρξη δεκάδων πολιτικών κρατουμένων, πέραν του φυσικού τους προσώπου και της ιδιαίτερης ξεχωριστής περίπτωσης, σηματοδοτούν τα αποτυπώματα μιας ζωντανής κοινότητας, ενός αδιόρατου κοινωνικού ταξικού πολέμου, άλληλοτε σε ύφεση και άλληλοτε σε ένταση, εκπροσωπούν τις σπασμωδικές και ασυνεχείς εκθροπραξίες εναντίον των υπαίτιων των κοινωνικών δεινών, εναντίον του κεφαλαίου και του κράτους. Είναι αναμενόμενο ότι το κράτος, κάθε στιγμή που θα δράσει την ευκαιρία, θα επιδιώκει να καρπωθεί την υπεραξία με χρήση υπόγειων μεθόδων για να στεφθεί εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας και της εύρυθμης λειτουργίας του συστήματος, για να διαλαλήσει προς πάσα κατεύθυνση την ισχύ του άτρωτου προσώπου του. Θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι είναι μειονέκτημα μας να αιφνιδιαζόμαστε και να μη μπορούμε να φανταστούμε σε τι εχθρικό στάδιο μπορεί να συμπεριφερθεί ο καπιταλισμός, όπως ιστορικά και σύγχρονα συμβαίνει σε άλλες γωνιές της γης για να διαφυλάξει τα συμφέροντά του. Είναι αυτονόητο ότι οι αξιωματούχοι του κράτους χρηματίζονται, ευελπιστούν σε παράσημα και στην ιεραρχική ανέλιξη, πουλάνε νόμο και τάξη. Αναμενόμενο, όπως συνέβαινε πάντα με την εκάστοτε εξουσία, να στηλιτεύουν, να υπαγορεύουν την τηλεοπτική σπέκουλα εναντίον των αντιπάλων τους, να επιχειρούν την αποπολιτικοποίηση του εσωτερικού εχθρού, την αποδόμησή του. Όταν όμως σταδιακά αναδιαρθρώνεται ο κατασταλτικός μηχανισμός, όταν εμπλουτίζονται και αναβαθμίζονται διαρκώς οι τρομονόμοι, χτίζονται φυλακές υψίστης ασφαλείας, φυλακές Γκουαντάναμο για τη φυσική και πολιτική εξόντωση των αντιπάλων, δεν κάνουν τίποτα περισσότερο παρά να ξορκίζουν το φόβο τους. Προσπερνάνε τους τύπους και τα προσχήματα, εισβάλλουν σε σπίτια, εξαπολύουν σε συνεχή ένταση την ιδεολογική τους προπαγάνδα, επιχειρούν να περισώσουν την πολιτική τους αποσταθεροποίηση από τους τριγμούς της κοινωνικής νομιμοποίησης.

Σε αυτή την τροχιά της προστασίας του συστήματος, ενώπιον της πιθανότητας επανάληψης μιας εξέγερσης και μέσα από τη διάρκεια της διετούς κοινωνικής έντασης και ταραχών του 2010–2012 οργανώθηκε η θωράκισή τους, αυξήθηκε η αστυνομοκρατία, πραγματοποιήθηκαν στρατιωτικές ασκήσεις, αναδιαρθρώθηκε η κατασταλτική στρατηγική. Σε αυτή την τροχιά επαναφέρονται τακτικές του παρελθόντος και η εμφυλιοπολεμική ρητορική, ενισχύεται το μίσος τους για τον εσωτερικό εχθρό, για την πολιτική ανυπακοή, για ό,τι δεν υποκύπτει στο σύγχρονο κάτεργο. Με το δίκιο του λοιπόν το ανδροειδές πρόσωπο υπουργός δημόσιας τάξης Ν.Δένδιας να κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για κάποιους χιλιάδες που φληεργάρουν με την κοινωνική επανάσταση.

Μέσω μιας ανασκόπησης, καταγράφεται ο αριθμός των πολιτικών κρατουμένων να υπερβαίνει το προηγούμενο των τελευταίων δεκαετιών, παρατηρείται η αύξηση των αιχμαλώτων του κοινωνικού ταξικού πολέμου. Αυτό από μόνο του συνιστά ένα επιπλέον βάρος και μια σημαντική παράμετρο εντός της οικονομικής συστημικής κρίσης για τη συζήτηση της υπέρβασης με την ταυτόχρονη πολιτική εξωστρέφεια. Η παρακαταθήκη διαθέτει μία πληθώρα ριζοσπαστικών και αντιθεσμικών εγχειρημάτων, συλλογικοτήτων και αυτοοργανωμένων χώρων, καταλήψεων και στεκιών που ως ψηφίδες ενός ανταγωνιστικού κινήματος, αμφισβητούν έμπρακτα ένα καθεστώς εκμετάλλευσης και καταπίεσης, επιτίθενται στις καπιταλιστικές δομές και το σύστημα. Σ' αυτή την πολυμορφία εμπεριέχονται κινήσεις άμεσης δράσης και σαμποτάζ που διαχέονται στο μητροπολιτικό ιστό, επιτίθενται σε καπιταλιστικούς στόχους και αξίες, πλήττοντας συμβολικά και υλικά τους αντιπάλους.

Η ιστορική, συλλογική, υποκειμενική συνθήκη δεν κρίνεται ως στατική και παγιωμένη, αλλά μέσα από τη ρευστότητά της και τα στάδια ανάπτυξής της. Προς την επαναστατική προοπτική που δε μένει στην επίφαση ή στην επίκληση και την επαναστατική φρασεολογία, αλλά βαίνει στο σχεδιασμό και επιζητά τις πρακτικές εφαρμογές του ανατρεπτικού σχεδίου. Τη μαχνοβίτικη αυτοπειθαρχία, την ανάληψη ευθυνών και δεσμεύσεων πάνω στην πολιτική διεργασία διάρθρωσης δομών, διακήρυξης πλατφόρμας και συντακτικών πολιτικών θέσεων, στον προκαθορισμό στρατηγικής, στη συγκεκριμενοποίηση και ιεράρχηση βραχυπρόθεσμων και σχεδιασμού απώτερων στόχων, στον προσδιορισμό τακτικής και αντιπροσωπευτικής συμπεριφοράς καιρίων πολιτικών παρεμβάσεων και αναταραχιστικών σε κρίσιμα συγκυριακά γεγονότα, στην κατοχύρωση κοινωνικής όσμωσης, στη δημόσια συμπαγή παρουσία και πολιτική κεφαλαιοποίηση του αγώνα μας, στα επιθετικά εγχειρήματα καταστροφής πραγμάτων και προσώπων του αντιπάλου, στις εφεδρικές αμυντικές υποδομές, στη μαζικοποίηση δυνάμεων κρούσης, στη διασύνδεση κάθε κρίκου συλλογικής ανατρεπτικότητας ενάντια στον κατακερματισμό, στην έμπρακτη αλληλοϋποστήριξη και αλληλεγγύη μεταξύ των εγχειρημάτων. Διεργασίας εν τέλει και λειτουργίας πάνω στο μείζον διακύβευμα ενός πρωτοποριακού επαναστατικού κινήματος με ταξικά αντιθεσμικά και αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Στο πολιτικό ρεύμα επικαιροποίησης της ταξικής μνήμης, του συλλογικού ανατρεπτικού σχεδίου εναντίον των κύριων πηγών από όπου εκπορεύεται

η εξουσία. Ενός επαναστατικού κινήματος αυτενέργειας, που δεν ανατίθεται στην ουδέτερη κοινωνία, που δε μετατίθεται στο αόριστο μέλλον. Δεν είναι το θεαματικό παράγωγο του άκριτου βολνταρισμού και των πολιτικών του εκπτώσεων, δεν είναι το οικοδόμημα των πολιτικών της μετριοπάθειας και δε συγκροτεί την υπόσταση του από τη μανιχαϊστική αντιπαράθεση. Η πολιτική συγκρότηση και η επαναστατική υπόσταση είναι αυθύπαρκτη, η οργάνωση, η ύπαρξη και κάθε έκφραση του νομοτελειακά, υπάγεται στην επαναστατική θεωρία. Οργάνωση που δεν έγκειται μόνο στο θεωρητικό υπόβαθρο, αλλά ενσαρκώνεται στην κίνηση. Το ζητούμενο διακύβευμα έρχεται και ως ερώτημα για να δώσει απαντήσεις απέναντι στο μέλλον των συντρόφων μας, της πολιτικής επιβίωσης και απελευθέρωσής τους. Έρχεται επικουρικά και καταλυτικά ταυτόχρονα για την πολιτική και επιχειρησιακή συγκρότηση της υπόστασης μας έναντι των αξιακών μας αρχών και των προταγμάτων μας, εντασσόμενοι αντάξια στις προκλήσεις της χρονικής συγκυρίας της καπιταλιστικής κρίσης που συνεχίζεται και των κοινωνικών αποτελεσμάτων της. Εντός της επισφαλούς ελαστικής συνθήκης για το προλεταριάτο, της φτωχοποίησης και της κοινωνικής εξόντωσης.

Η έκφραση της αλληλεγγύης απέναντι στους αιχμαλώτους του κοινωνικού ταξικού πολέμου συνάδει με την πολιτική νομιμοποίηση των επαναστατικών εγχειρημάτων της ένοπλης προπαγάνδας που έχουν τελεστεί και γι αυτά κατηγορούνται οι κρατούμενοι. Είτε είναι σε θέση οι δικαστικές αρχές να αποδεικνύουν πού η κάθε κατηγορία άπτεται βάσει του κάθε δικονομικού άρθρου, είτε όχι. Όπως και η έκφραση αλληλεγγύης απέναντι στους αιχμαλώτους συνάδει με την πολιτική και ιδεολογική υπόσταση και ταυτότητα που εκπροσωπεί ο κάθε πολιτικός κρατούμενος τασσόμενος στην όχθη του στρατοπέδου υπερασπιζόμενος την επαναστατική υπόθεση. Η αντίσταση δε θα πρέπει να προκύπτει μόνο ως απάντηση στις αυθαιρεσίες και τις καταχρήσεις της εξουσίας, αλλά απέναντι στην ίδια την ύπαρξή της. Οι εκφάνσεις της επιβολής της, όμως, αποτελούν εφιαλήτρια για απελευθέρωση. Όταν η εξουσία αυθαιρετεί, υποσκάπτει τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα με ποικίλες υπονομευτικές μεθόδους, όταν καταργεί τα τεκμήρια αθωότητας ή δεν αποδεικνύει την ενοχή του κρατούμενου, δε συνεπάγεται ότι αντιδραστικά ως εχθρικά μέτωπα πρέπει να αποδεχόμαστε την ασυδοσία τους και την ομηρία μας.

Η αλληλεγγύη μας στο σύντροφο Αντώνη δεν αναγνωρίζει τα πλαίσια αθωότητας και ενοχής, νόμιμου ή παράνομου. Η αλληλεγγύη αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της αντίστασης, αξιακή θέση προτάγματος για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας ισότητας. Είναι αλληλεγγύη σε ένα σύντροφο αιχμάλωτο από το δικό μας μετερίζι, από το δικό μας στρατόπεδο, που υπερασπίζεται και προάγει την επαναστατική υπόθεση, που υπερασπίζεται τη συντροφικότητα και την αξιοπρέπεια. Του γκρεμιστή τα όπλα νους, καρδιά και χέρι για τη συνέχιση και όξυνση του ταξικού πολέμου. Για το γκρέμισμα του κόσμου της εξουσίας. Για το γκρέμισμα κάθε φυλακής. Πόλεμος που δε γίνεται να παραβλέπει τις απώλειες του, που δεν εγκαταλείπει τους αιχμαλώτους του. Απέναντί μας υψώνονται οι φυλακές τύπου Γ, οι φυλακές Γκουαντάναμο, που αποτελούν τη φυσική μετάβαση ενός απονομιμοποιημένου αυταρχικού κράτους που

έχει εκτραχυνθεί. Γιατί ως φυλακές τέτοιες από τη φύση τους συνθέτουν την ωμότητα και την εκδικητική λειτουργία εναντίον των κρατουμένων, περιστέλλοντας σημαντικά τα ατομικά δικαιώματα και την πολιτική τους έκφραση και αποσκοπούν επί της ουσίας στη μη πολιτική τους επιβίωση. Αν δεν καταργηθούν θα πρέπει να γκρεμιστούν για προσβολή της ανθρωπότητας.

ΠΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΑΝΤΩΝΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Συντρόφισσες-οι για την αλληλεγγύη και την ανατροπή

το παρόν κείμενο αποτελεί προϊόν συνδιαμόρφωσης ατόμων που συναντήθηκαν με αφορμή τη σύλληψη του αναρχικού επαναστάτη αντώνη σταμπούλου (τυπώθηκε στην τυπογραφική κολεκτίβα ΡΟΤΤΑ)